



Glaða og fyrirkomandi gentan, sum eg hitti fyrstu ferð í 1974, er í dag sama blíða og vinarliga Wanja

MYNDIR: ÁLVUR HARALDSEN

Fór í læru sum timburmaður, og hevði sjei børn at forsyrgja. Sum ung arbeiddi mamma á vaskarínum og reinsarínum í Klaksvík. Tá vit vóru flutt til Havnar, plagdi Reinsarið í Havn at ringja eftir henni, tá teimum tørvaði arbeiðsmegi. Hugsu tær, hvussu djørv og røsk tey vóru.

– Eitt stuttligt minni frá tíðini í Klaksvík, er tá vit systkin fingi barnasjúkur sum meslingar ella reydlingar. Tá fluttu vit inn til ommu á Lítlubrekku, vórðu »innløgð« á loftinum hjá henni og har fingi vit alvorliga góða røkt við maltøli og øllum góðum. Bæði abbi og babba sigldu, so tað var so sjálvsagt, at mamma fór við okkum til ommu at vera.

– Babba lærði meg at svimja í sjónum har norðuri í Klaksvík. Tá vit fluttu til Havnar bleiv tað ein vani at fara í

svimjihylin sunnumorgnar. Heimaftur komin fingi vit góða køku, sum mamma hevði bakað leygarkvöldið.

Mínar fyrimyndir

– Hóast foreldur míni fingi eitt stutt lív, so livdu tey, meðan tey livdu. Eg lærði nógv av teimum. Tey eru ein natúrligur partur av mínum gerandisdegi, hóast ikki í likamligum líki. Ígjøgnum lívið hevur tú nógv fyrimyndir, og foreldur míni eru ein av teimum.

– Ein spurningur, ið eg havi fingið gjøgnum árin, er: »Saknar tú ikki foreldrini?« Havi hugsað nógv um henda spurning. Hvussu kanst tú sakna nakað, ið tú ikki hevur? Sum eg segði, so eru foreldrini ein natúrligur partur av mínum gerandisdegi. Vit liva ikki aftureftir, men frameftir.

Tú saknar ikki tað, tú ongantíð hevur havt

FAKTA

- Útbúgving sum sjúkrarøktarfrøðingur á Sjúkrasystaskúla Føroya í 1984
- Arbeiddi á Barnadeildini á Landsjúkrahúsinum frá 1984-95
- Arbeitt í heimarøktini, á Klaksvíkar Sjúkrahúsi, á Hvíldarheiminum Naina og Samsøe Sjúkrahúsi
- Leiðari í Tilhaldinum í Tórsgøtu frá 1997-
- Rithøvundur: »Frá Diakonissuni til sjúkrasystirina« 1998
- Leiðsluútbúgving 2005
- Arbeiddi við listahandverki og hevur havt bæði sjálvstøðugar framsýningar og saman við øðrum í Føroyum og úti í heimi



Wanja er ein fjølbroytt og litrík dama. Í báðar ættir hevur Wanja arvað síni skapanarevni og -gleði. Omman og abbin í Fuglafirði vóru Martina og Sámál Petur av Viðareidi. Í Klaksvík vóru tey Annelena og Luddi í Gøtu. Wanja fæst við alt møguligt handverk. Heim hennara er sera vakurt og hugnaligt. Pyntað við livandi ljósum og hennara estetiski sansur sæst aftur í hvørjum smáluti. Í hesum døgum er jólaprýðið funnið fram og hvørt einasta rúm í húsinum er skrátt. Nógv av jólapyntinum hevur eina søgu. Wanju minnist, hvør hevur skapað ella keypt hetta ella hatta